

[Keid Andersen.]

vative folkeparti, fremskridtspartiet, centrumdemokraterne og kristeligt folkeparti.

I den lov, som er bare et år gammel, var det således, at der til grund for overtagelsessummen lå vurderingen plus et tillæg på 25 pct. Dette tillæg vil man nu nedsætte til 20 pct., hvilket for en ejer gør det mindre attraktivt at udstykke til ejerlejligheder. Udbetalingen, som af boligministeren var foreslået til 15 pct., medens den i den tidligere lov var 20 pct., er efter de førte forhandlinger blevet bibeholdt med disse 20 pct., men lejerne kan nu forlange, at lejerindskud, forudbetalt husleje og indestående på vedligeholdelseskonti og opretningskonti på overtagelsesdagen skal fragå i den kontante udbetaling.

Det er åbenbart forbigået socialdemokratiets og de to forligspartiets opmærksomhed, at Advokatrådet i en skrivelse til folketingets boligudvalg har fremført, at det må befrygtes at kunne være ansvarspådragende for en advokat at medvirke til salg på disse betingelser.

De nye arealkrav for køkken og badeværelse vil også medvirke til et mindre udbud af ejerlejligheder, og det er i øvrigt min opfattelse, at det ikke nødvendigvis behøver at være arealet, som er afgørende for disse rums hensigtsmæssighed. Det er nemlig i højere grad et spørgsmål om, hvorledes disse køkkener og badeværelser er indrettet.

Om 5 års reglen, som betyder, at man nu skal have ejet en ejendom i 5 år, før udstykning kan finde sted, er det ligeledes min opfattelse, at den medvirker til færre ejerlejligheder.

At man yderligere med denne regel efter min opfattelse straffer de mennesker, som i god tro og i tillid til gældende lov allerede har truffet økonomiske beslutninger, finder jeg dybt beklageligt.

Det er en meget alvorlig sag, hvis dette folketing nu skal til at vedtage love med tilbagevirkende kraft; det betyder, at folk ikke ved, om grundlaget for de beslutninger, de træffer den ene dag, bliver ændret næste dag af folketinget med tilbagevirkende kraft, men jeg forstår, at vi nu mellem anden og tredje behandling får lovforslaget tilbage i udvalget og får uddybet disse synspunkter nærmere.

Om kommunernes mulighed for at indgå som andelshavere vil jeg gerne gøre den bemærkning, at jeg i udvalget har stillet spørgs-

mål til ministeren for at få at vide, hvorledes kommunerne forholder sig til dette tilbud, som man kalder det. Jeg ønsker også at vide Kommunernes Landsforenings indstilling og ikke bare, som vi har hørt fra boligministeren og i dag fra den socialdemokratiske ordførers side, hvorledes man stiller sig i København, for dette folketing lovgiver som bekendt også for områder, der ligger uden for Københavns grænser.

Men jeg er enig med fru Winnie Russell, når hun siger, at de tilbud, som kommunerne her får, vil stille store økonomiske og administrative krav til kommunerne. Jeg er enig i denne udtalelse, og jeg synes, at netop af den grund kunne det have været rart for os her, som skal lovgive, at vide, om kommunerne ønsker at tage imod dette tilbud, for ellers er det jo bare at stikke de bevægelseshæmmede, som vi har haft en deputation fra, blå i øjnene, når vi fortæller dem, at nu kan kommunerne hjælpe dem; så kaster vi bare ansvaret fra folketinget over i kommunerne uden at vide, hvordan de vil administrere det.

En naturlig konklusion af lovforslag nr. 133 må derfor være, at man ved at stoppe yderligere udstykning af ejerlejligheder skaber et alt for ringe udbud, der i forbindelse med den store efterspørgsel hurtigt vil resultere i kraftige prisstigninger på denne boligform, hvilket jeg dybt skal beklage.

Jeg forstår, at hr. Johan Philipsen havde nogle betænkeligheder ved den tidligere lov, som gav nogle urimelige fortjenester ved salg af ejerlejligheder. Ved nu at være med til at få færre ejerlejligheder på markedet er hr. Johan Philipsen altså med til at gøre denne fortjeneste, som han var modstander af, endnu større, og så vil han måske også støtte et forslag fra socialdemokratiet til næste år om totalt at blokere den dør, vi nu næsten har smækket i.

Må jeg til sidst gøre et par bemærkninger om boligforliget i relation til de ting, vi her har behandlet. Det er nemlig for mig at se en alvorlig sag, at man her i realiteten går hen og bryder boligforliget. Jeg kan ikke se andet, end at boligforliget af 1974 nu er brudt af de tre partier, der har fundet sammen uden om resten af udvalget og uden om to af deltagerne i det store boligforlig af 1974.

En ting er, at man kun et år efter et omfattende lovarbejde med et snuoptag ændrer regler,